

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Set og tænkt under den store Krig (1)

Citation: Larsen, Karl: "Set og tænkt under den store Krig", i Larsen, Karl: *Set og tænkt under den store Krig*, Erslev & Hasselbalchs Forlag, Schetelig's Boghandel, 1915, s. 99.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_19-shoot-idm140378516133056/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Set og tænkt under den store Krig

Massevis laa de nu her under Mulde, men kun sjældent — om jeg mindes ret, blot en eneste Gang — saa vi paa selve Valpladsen et af de smaa skraa, russiske Kors over en Falden, som vi havde set saa mange af andre Steder i Galizien. Her var det Østriere og Tyskere, som over deres egne havde sat de almindelige simple Trækors.

Et Sted var mit Øje fra en af Løbegravene, som vi gik i, faldet paa et større Kors paa Marken lige ved, med to tyske Navne, en Underofficers og en Menigmands. Soldatens ejendommelige Navn blev staaende i min Erindring, medens vi vandrede videre i den endnu ikke helt ryddede Løbegrav. Da faldt mit Øje efter faa Skridts Gang — mellem noget Papir, der laa i Graven — paa et illustreret Postkort med selve dette Navn som Udskrift. Jeg tog det op: Rigtigt: Til Fusilér N. N. — og Billedet var fra en lille præjsisk By oppe nær Teltow. Det forestillede et »Schützenhaus« i ægte moderne Stil af Jægerhus, med Rækker af smaa Borde i Haven, Cigaravtomat og Opslag om Ølprisen. Teksten lød paa, at en hel Skare underskrivende Slægt og Venner, der nøjagtigt angav sig som Onkel, Tante, Kusine osv., sad her d. 28. Februar 1915 »gemütlich beisammen und gedenken Deiner und zwar beim Wohltätigkeitsfest« — selvfølgelig den hele Familie sammen ved Øllet og paa den nationale Velgørenhedsfest! Og det lille Kort var sendt Manden til hans Adresse som Saaret paa Garderkorpsets Krigslasaret, »Pispus, Kortryk, Belgien«. Nu laa han

**

her i Galizien, ramt igen, men denne Gang til Døden.

Jeg mindedes uvilkaarligt de glade og stolte Ansigter paa mangen Soldat, som jeg for nylig havde set bryde op fra Wien, med Baand om Huen, hvorpaa stod skrevet: »For anden . . .« eller »For tredje Gang i Felten.«

Og ved en Tankeforbindelse erindrede jeg Underskriften under tre tyske Officerers Billede fra deres Stue i Frankrig, og som de nu sendte hjem til Kone og Børn. Den lød: Ob und wann?

Maaske bruger ogsaa *tyske* Soldater ved Marschen paa ny ud i Krigen at fæste paa deres Huer det kække Vidnesbyrd om, at de, paa Trods af Advarselen fra Døden, nu igen skal ud at nappes med ham.

Jeg for min Person har imidlertid *ikke* set det nogetsteds i Tyskland og finder egentlig ogsaa, det passer langt bedre for den østrigske Soldat end for den tyske. Der er noget i det af Rovfuglefjeren i Hatten, noget af Jægerens Glæde over sit Mod og sin Lykke, og den østrigske Soldat minder i første Række om en ufortrøden Jæger med Bøsse over Skulder; den tyske virker med alt sit Vaabenudstyr først og sidst som den — militære — Embedsmand, der behersker sit Omraade, kender sin Pligt og er besluttet paa uden at kny at ville knække Halsen for den, om det gælder . . .

Der var *et* uforglemmeligt og dybt virkende Syn,